

از منتقدان به این موضوع اشاره کرده‌اند که روستایی به‌جای تمرکز بر فرم و ساختار سینمایی، بر تلاش بوده است که پیام‌های خاص سیاسی را از طریق داستان به تماشاگران منتقل کند و این باعث شدید آثار اخیر اوست، چون به‌جای ساخت فیلم به سمت بیانیه تصویری و پر از حرف‌های می‌رود!

از طرف دیگر، آثار اخیر جعفر پناهی نیز به عنوان یک محصولاتی کم‌عمق و شعارزده و باب طبع سفارتخانه‌های اروپایی شناخته می‌شود. پناهی در فیلم‌های دو دهه اخیرش بیشتر از آنکه بر زیبایی‌شناسی سینمایی تمرکز داشته باشد، در تلاش است تا یک پیام سیاسی را به ضعیف‌ترین شکل ممکن منتقل کند. این رویکرد باعث می‌شود تا فیلم از ارزش‌های هنری فاصله بگیرد و به یک اثر شعاری تبدیل شود.

این وضع باعث شده تا خیلی از علاقه‌مندان سینما در اروپا و برخی نقاط جهان، تصور کنند سینمای ایران، آثار ضعیف و شعارزده‌ای چون «برادران لیلیا» و خیلی از فیلم‌های جعفر پناهی، محمد رسول‌اف و امثال این‌ها هستند. بنابراین، با توجه به مسدود و محدود بودن جشنواره‌ها برای حضور فیلم‌های ملی مسئولان سینمایی باید برای حضور جهانی آثاری که نمایندگان واقعی سینمای ایران در سطح جهان هستند، در بازارها و اکران‌های بین‌المللی تلاش زیادی کنند.

نگاهی به فیلم «عمرمختار» به بهانه بازپخش از سینما تصویر باشکوه مقاومت در برابر استعمار

احسان منصوبی

فیلم سینمایی «عمرمختار» با نام اصلی «شیر صحرا» به کارگردانی مصطفی عقاد که محصول مشترک لیبی و ایالات متحده است و در سال ۱۹۸۱میلادی ساخته شده، برای چندمین‌بار و در روز شهادت امام صادق علیه‌السلام از شبکه نمایش سیما پخش شد. این‌کته بیش از چهل سال از تولید این فیلم گذشته و بارها هم پخش شده است اما هنوز جذابیت خود را حفظ کرده است.

«عمرمختار» فیلمی ضداستعماری درباره مبارزه مردم لیبی به رهبری پیرمردی روحانی به نام عمرمختار علیه نیروهای اشغالگر ایتالیاست. در این فیلم می‌بینیم که چگونه عمرمختار که نمره این تلاش، قاب‌بهای چشم‌پرواز و با تکنیک‌های جنگی خود ارتش تا ندانن مسلح و قوی ایتالیا را زمینگیر و کلافه می‌کند؛ تا جایی که مقامات ایتالیایی برای دستگیری او قتل او همه‌کار می‌کنند.

فیلم «محمد رسول‌الله(ص)» (الرساله) کارگردانی بی‌عیب و نقصی ارائه داده است و کارگردانی فیلم کم‌نظیر است؛ مرحوم مصطفی عقاد فیلمساز سوری به بعد از غوغای فیلم «محمد رسول‌الله(ص)» (الرساله) کارگردانی بی‌عیب و نقصی ارائه داده است و توانسته فیلمی باشکوه سازد.آنتونی کوئین در این فیلم بازی درخشانی ارائه داده است شاید بتوان گفت عمرمختار از بهترین نقش‌ها و ماندگارترین بازی‌هایی است که آنتونی کوئین ایفا کرده است.

فیلم «عمرمختار» فیلم‌برداری و صحنه‌آرایی فوق‌العاده‌ای دارد و مشخص است که مرحوم عقاد روی تکنیک نماها کار کرده و نمره این تلاش، قاب‌بهای چشم‌پرواز و حیرت‌ناگیز است. همچنین روایت این فیلم دراماتیک است و فیلمنامه و شخصیت‌پردازی قوی از آب درآمده، طوری که هر مخاطبی، از هر سن و قشر و ملیتی، می‌تواند با شخصیت عمرمختار ارتباط برقرار کند و با وی همراه و همدل شود. با توجه به مدت طولانی فیلم اما تماشاگر موقع دیدن «عمرمختار» اصلاً خسته نمی‌شود. ترازیک‌ترین صحنه فیلم صحنه پایانی آن است؛ آنجا که قهرمان دوست‌داشتنی فیلم (عمرمختار) توسط ایتالیایی‌های اشغالگر به دار آویخته می‌شود و صدای خروش و شیون زنان بلند می‌شود و عینک عمرمختار توسط علی، پسرچرخه کوچک بر داشته می‌شود و فیلم با نگاه‌های علی به پایان می‌رسد.

مصطفی عقاد در مصاحبه‌ای گفته بود که شخصیت عمرمختار در این فیلم را با الهام از شخصیت امام خمینی(ره) به تصویر کشیده بود.

ت‌رس‌ایایی یکی مانند دین صورت‌های ترسناک در زمان نماز خواندن و دعا کردن و آداهای دم‌دستی تمرکز کرده است و هیچ ترس عمیق و قدرتمندی را که حاصل کاوش در روح و روان انسان باشد، به مخاطبین ارائه نمی‌کند. این فیلم به تناسک ساخته‌شده درجه دو و سه و هالیوودی، روی ترساندن مخاطبینش با صداهای کریه و شیطانی که بی‌پدمه حمله می‌کنند و جنازه‌های خون آلود و چشمت‌ناگ، دست می‌گذارد و به خاطر همین هم با وجود سبیل فیلم‌های همرده خودش، نمی‌تواند روی ذهن بینان اثر خاصی بگذارد.

در فیلم مرده‌شور، شخصیت لاا به عنوان نقطه عطف ماجرا و کسی که در نهایت گرده‌ای کور را باز می‌کند، یک شخصیت ضعیف است و پرداخت دم‌دستی دارد. لانه اعتقاد خاص دارد، نه با کسی در داستان همدردی واقعی دارد. تنها احساسات مثلاً عمیق او به عنوان نقشی لول، بیشتر مانند دختری گنگ است که صحنه انتهایی دیده می‌شود که آن هم خرج تراحتی از مرگ قاتل مادر و دوستانش می‌شود!

این شخصیت، به‌عکس انتظار بیننده‌ها، از او به عنوان نقش لول، بیشتر مانند دختری گنگ است که صحنه انتهایی دیده می‌شود که آن هم خرج تراحتی از مرگ قاتل مادر و دوستانش می‌شود! در این بین هدره داینگ راتو، کارگردان فیلم مرده‌شور، به عنوان کارگردانی که بیشتر با ساخت فیلم‌های عاشقانه شناخته می‌شود در سال‌های اخیر، به سمت ساخت فیلم‌های ترسناک رفته و تعداد قابل توجهی فیلم در این ژانر ساخته است.

فیلم مرده‌شور با وجود تبلیغات خوبی که داشت، در سایت‌های معتبر مخصوص فیلم و سرال نمرات پایینی گرفت. این فیلم به عنوان یکی از فیلم‌های منتشرشده توسط شبکه تفلیکس، مدتی کوتاه پخش قرار گرفت ولی نتوانست نظرات مثبتی از مخاطبین دریافت کند و در حد یک فیلم درجه سه در ژانر وحشت باقی ماند.

اعتبار سینمای ایران می‌شوند. همچنان‌که جعفر پناهی و سعید روستایی با آثار اخیرشان درعمل سینمای ایران استفاده ابزاری می‌کنند و به‌جای توجه قرائن نشان می‌دهد که این دوره هم وضع به همان منوال است!

منابع خبری از شباهت فیلم «زن و بچه»، که توسط سعید روستایی ساخته شده، با فیلم قبلی این فیلمساز یعنی «برادران لیلیا» نوشته‌اند. اگر این طور باشد، فیلمی است که در آن بیشتر از اینکه شاهد داستانی هنرمندانه و ژرف باشیم، با یک سری دیالوگ طولانی و سطحی درباره مشکلات اجتماعی و خانوادگی در ایران روبه‌رو هستیم. فیلمی که بیشتر به یک اثر سفارشی شبیه است تا یک اثر هنری. بسیاری

سطح سینمای ایران می‌شوند. این مسئله باعث شده تا برخی منتقدان معتقد باشند که جشنواره کن از سینمای ایران استفاده ابزاری می‌کند و به‌جای توجه به هنر سینما، بیشتر به دنبال ارسال پیام‌های سیاسی خاص است.

در این میان، دو فیلم اخیر از کارگردانان ایرانی یعنی زن و بچه ساخته سعید روستایی و تصادف ساد ساخته جعفر پناهی، به‌عنوان نمونه‌هایی از آثار سفارشی و سطحی در هفتاد و هشتمین جشنواره کن مطرح شده‌اند. این دو فیلم، آثاری با سطح سینمایی پایین و پر از شعارهای سیاسی هستند که نته‌تها تأثیری در ارتقای سینمای ایران ندارند، بلکه به‌جای معرفی آثار با کیفیت، به نوعی موجب کاهش

آسمان‌ازندگیمله داستانی غیاب‌دین جمشید کلتانی)»، «روزگار قریب»(زندگینامه داستانی دکتر محمد قریب»، «شه‌ریار»(زندگینامه داستانی محمدحسین بهجت)» و مجموعه‌های داستانی‌ای چون «امیرکبیر»، «کوچک جنگلی»، «مع‌های شاه»، «کلاه‌پهلوی»، «کیف انگلیسی»، «ع‌م‌ارت فرنگی» و… که مضمونی تاریخی دارند و در خلال آن به معرفی شخصیت‌های برجسته تاریخی و قهرمانان ملی پرداخته می‌شود، معروف ذهن نوجوانان نیست. درحالی‌که این سریال‌ها دقیقاً می‌تواند مفاهیم مهم و اساسی بسیاری از مطالب درسی را به نوجوانان منتقل کند البته باید توجه داشت که نوجوانان به جهت روحیه و خصوصیات شخصیتی گاه‌ی حوصله دین‌د مجموعه‌های داستانی دهه‌های ۷۰ و ۸۰ که ضرابه‌نگ کنند‌ی در روایت داستان دارد، زاندارند. به همین دلیل هم دبیران محترم نمی‌توانند با معرفی این مجموعه‌های داستانی و پیشنهاد دیدن آن در فضای مجازی به دانش‌آموزان خود، امید

پیشنهادی کاربردی برای همکاری آموزش و پرورش و صداوسیما

آونشه میرمرعشی

داشته باشند که آنها سریال‌های مرتبط با دروس خود را دانلود کنند و ببینند. پس راحل چیست؟ به نظر می‌آید برای حل این مشکل مناسب باشد که شرکت‌ها یا بخش‌های مرتبط با معاونت فیلم و سریال صداوسیما با تعریف پروژه‌ای مستقل، و یا حتی مشترک با وزارت آموزش و پرورش، این مجموعه‌های داستانی را به نسخه‌های جدیدی تبدیل کنند. نسخه‌ای که در آن مجموعه‌های داستانی در قالب فیلم سینمایی (گاهی چند فیلم سینمایی از یک سریال) و در زمانی کمتر از ۹۰ دقیقه تهیه شود. سپس با بازگذا‌رن آن نسخه‌های جدید با بهانی معقول در فضای مجازی اسباب این نوع از آموزش صوتی و تصویری را برای مخاطب نوجوان فراهم گردد.

به این شکل دبیران محترم علاوه‌نمایش این فیلم‌های

سینمایی در کلاس، می‌توانند به معرفی این نسخه‌های

جدید به دانش‌آموزان بپردازند، و اینکه امید داشته باشند

دانش‌آموزان آنها را داندلود کرده و ببینند و شناخت عمیق

و بهتری از مطالب دروس ادبی، تاریخی و اجتماعی خود

به دست بیاورند.

قیام ۱۵، خرداد۱۳۹۸ آزادسازی خرمشهر و شهدای ۸ سال دفاع مقدس و… مطالب و محتواهایی که پیونددهنده اهداف دو نهاد صداوسیما و وزارت آموزش و پرورش است. این درحالی است که برخی تصور می‌کنند مباحث دروس فارسی، تاریخ واجتماعی مطالبی است که باید حفظ شود، اما در واقع این مباحث و محتواها باید در درجه اول فهم شود تا در حافظه دانش‌آموزان باقی بماند.

لذا برای فهم بهتر و انتقال عمیق محتوای این نوع مباحث دبیران محترم می‌توانند از ظرفیت مجموعه‌های داستانی و نمایشی و حتی مستندهای تاریخی به دانش‌آموزان استفاده کنند.

نسخه‌ای ویژه نوجوانان

متولدین دهه هشتاد و نود طبعاً بسیاری از مجموعه‌های داستانی را که در فاصله دهه ۷۰ تااواسط دهه ۹۰ از شبکه‌های مختلف پخش می‌شده است، ندیده‌اند. چنانچه مجموعه‌های نمایشی چون «بوعلی سینا»، «روشن‌تر از خاموشی»(ملاصدرا)، «دریام

داشته باشند، به دنبال پیشبرد پیام‌های سیاسی و تبلیغاتی هستند.

به طور مشخص از میانه دهه ۸۰ به این‌سو و تحت تأثیر انتهایات سیاسی در ایران، برخی فیلمسازان و آثار سینمایی که در این جشنواره حضور دارند، به‌طرز قابل

درباره حضور فیلم‌های سعید روستایی و جعفر پناهی در جشنواره کن

شعاری، سفارتی، سفارشی

آرش فهم

توجهی جنبه‌های سیاسی پیدا کرده‌اند. یکی از این موضوعات، بهره‌برداری از سینما به‌عنوان ابزار سیاسی برای نقد سیاست‌های داخلی ایران بوده است.

این فضای برای ابراز مواضع سیاسی علیه ایران شده است. یکی از مسائلی که به طور ویژه در این سال‌ها مورد توجه قرار گرفته، رویکرد سیاسی جشنواره کن در قبال سینمای ایران و حضور فیلم‌هایی است که به نظر می‌رسد نقد از آنکه به جنبه‌های هنری توجه

آثار سفارشی سفارتی حق خودنمایی و شرکت در چنین جشنواره‌هایی را دارند.

جشنواره فیلم کن، در سال‌های اخیر، تبدیل به فضایی برای ابراز مواضع سیاسی علیه ایران شده است. یکی از مسائلی که به طور ویژه در این سال‌ها مورد توجه قرار گرفته، رویکرد سیاسی جشنواره کن در قبال سینمای ایران و حضور فیلم‌هایی است که به نظر می‌رسد نقد از آنکه به جنبه‌های هنری توجه

امام خمینی(ره) در تاریخ ۲۹ اسفند ۱۳۵۷ شمسی و در دیدار با اعضای هیئت دولت موقت اشاره بسیار مهمی به وظایف دبیران صداوسیما در تربیت و پرورش صحیح مخاطبان داشتند. تعیین وظیفه‌ای که در آن صداوسیما دانشگاه عمومی نامیده شد.

ایشان در آن روز فرمودند: «رادیو و تلویزیون یک دستگاهی است که هم در طرف تبلیغات فاسد اهمیت زیاد دارد و هم در طرف تبلیغات صحیح. این با آن طوری که از او لول شاید آنهایی که درست کردند این‌ها را نظر آموزشی باشند به این‌ها، آله این دستگاه‌ها، تمام مطبوعات همه! این طور است منتها اهمیت تلویزیون بیشتر از همه است، اهمیت رادیو- تلویزیون بیشتر از همه است. این دستگاه‌ها دستگاه‌های تربیتی است؛ باید تمام اقبال ملت با این دستگاه‌ها تربیت بشوند؛ یک دانشگاه عمومی است… باید این دستگاه‌ها دستگاهی باشد که بعد از چند سال تمام قشر ملت را روشن کند، تمام

را مبارز بار بیاورد، تمام را منتفکر بار بیاورد، تمام این‌ها را مستقل بار بیاورد، آزادمنش بار بیاورد، از غریزه‌گی بیرون کند؛ استقلال به مردم بدهد.» (صحیفه امام، جلد ۶، ص ۳۹۹)

بر همین اساس امروز شاید بتوان بُعد جدیدی از کارکرد این دانشگاه عمومی را برای مخاطب نوجوان مورد توجه قرار داد یعنی آنکه تا به امروز مورد غفلت قرار گرفته است…

ظرفیتی فراموش‌شده برای آموزش و پرورش
از آنجا که بسیاری از دانش‌آموزان دوره‌های اول و دوم دبیرستان، ارتباط بهتر و بیشتری با آموزش‌های صوتی و تصویری برقرار می‌کنند؛ بسیاری از معلمان و دبیران با استفاده از فیلم‌های آموزشی و مستند، کلیپ‌ها یا حتی عکس نوشته‌شده، مفاهیم درسی را به ویژه در زیرگروه درس‌های ریاضی و تجربی به شاگردان خود منتقل می‌کنند.

ام‌ا این اتفاق در درس‌های ادبیات فارسی، تاریخ و اجتماعی کمتر می‌افتد. درصورتی که در این دروس مباحثی وجود دارد که دبیران محترم می‌توانند برای

واکاوی تاریخ سینمای پس از انقلاب حکایت سینما تو گراف ۲ تحلیل بالاترین تیراه دولت دوازدهم از سینمای ایران سعید مستقانی بخش صدوبیست و هشتم

سنستی معمول و رایج است که پس از دوره از جشنواره فیلم فجر از سوی منتقدین و کارشناسان سینمایی و فیلمسازان و مراکز تحقیقاتی و پژوهشی و برخی مؤسسات و ارگان‌های فرهنگی و هنری، نوعی جمع‌بندی و تحلیل کلی نسبت به پارامترهای مختلف اجتماعی، سیاسی، تاریخی، فرهنگی و اقتصادی از مجموعه فیلم‌های آن دوره جشنواره ارائه شود که به هر حال بخش مهم و تعیین‌کننده‌ای از برنامه اکران سال بعد محسوب می‌شوند. بر همین روال دو سالی بود که «مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری» به عنوان نهاد بالادستی و یکی از مهم‌ترین ارگان‌های دولتی، تحلیل نسبتاً جامعی از فیلم‌های دوره‌های مربوطه جشنواره فیلم فجر در مورد وجود و میزان پارامترهای مهم فرهنگی و سبک زندگی ایرانی اسلامی در آن فیلم‌ها انتشار می‌داد.

در دوره‌های ۳۶ و ۳۷ جشنواره فیلم فجر، گزارش‌های مبسوط «مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری» با نگاهی دقیق و موشکافانه و تیزبین، جزئیات فرهنگی و سبک زندگی ایرانی/ اسلامی را در فیلم‌ها رصد کرده و با تحلیل و تبیین محتوایی و ساختاری و نقد آن فیلم‌ها پرداخته و کلیت هر دوره جشنواره فیلم فجر را زیر ذره‌بین نقد از نگاه جامعه شناختی و فرهنگ ایرانی اسلامی می‌برد.

همین موضوع، تعجب و حیرت اهل فن و ناظران فرهنگی را برانگیخته بود که چگونه یک نهاد عالی دولتی، اینچنین بی‌محابا به نهادهای زیر دس‌تی، انتقاد می‌کند و دستاورد آنها را خارج از خط مردم و انقلاب و منافع ملی می‌خواند اما آن نهادهای پایین‌تر، کشتکشان هم نمی‌گردد. در واقع این نهاد بالاتر می‌گفت این سینمایی که شما ادامه می‌دهید و هر سال برایش جشنواره برگزار می‌کنید و جایزه برایش درنظر می‌گیرید، سینمایی است که جامعه ایران و ایرانی را وارونه نمایانده و برخلاف واقعیت، تصویری مخدوش و سیاه و بحران‌زده از این جامعه ارائه می‌نماید اما آن نهاد پایین‌تر یعنی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و سازمان سینمایی‌اش می‌گفتند خبر این‌گونه نیست که شما می‌فرمایید و سینمای ما بسیار سالم و درجه یک و سرشار از امید و نشاط است و سفیر بسیار خوبی برای جمهوری اسلامی در جشنواره‌ها و مجامع بین‌المللی به حساب می‌آید!

جشنواره سی و ششم؛ تصویر جامعه در حال اضمحلال
برای اثبات این مدعا اشاره به برخی موارد محتوایی و ساختاری بی‌مناسبت نیست: با دقت در دو گزارش قبلی «مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری» یعنی برای دوره‌های ۳۶ و ۳۷ جشنواره فیلم فجر متوجه می‌شویم، هر دو گزارش با ساختار تحلیلی تقریباً مشابهی برخوردار هستند. به این معنی هر دو گزارش، وجود و چگونگی حضور پارامترها و عناصر اصلی فرهنگ ایرانی اسلامی در فیلم‌های به دوره به طور مجزا و تفکیک شد و با ذکر مثال مورد توجه قرار گرفت. به طور مشخص عناصر یاد شده عبارتند از:

جامعه، خانواده، مرد ایرانی با تأکید بر وجه پدری، زن ایرانی با تأکید بر وجه مادری، انسان ایرانی، امید و پیشرفت، دین و اخلاق و… که وجود یا عدم وجود و چگونگی وجودشان در فیلم‌های دوره جشنواره در سال‌های ۱۳۹۶ و ۱۳۹۷ مورد نقد و تحلیل گزارش «مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری» قرار گرفت.

در این بررسی‌ها علاوهبر بررسی حضور عناصر فوق و تبیین نگاه فیلم‌ها به این پارامترها، فاصله دوری نگاه فیلمسازان و فیلم‌های مورد بحث درمورد عناصر یاد شده با آنچه در واقعیت جامعه و سرزمین ایران وجود دارد، به چالش کشیده شد و از این چالش، نتایج جامعه شناختی و تاریخی و فرهنگی بیرون آورده شد.

فی‌المثل در گزارش «مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری» تصویر جامعه ایرانی در فیلم‌های جشنواره سی و ششم فیلم فجر چنین تبیین شده بود: «تصویر «جامعه ایران» در مجموع فیلم‌های جشنواره ۹۶، تصویر سینمایی «درهم»، «بی‌نظم»، «در آستانه اضمحلال» است و در آن «تضاد طبقاتی» به بیانی سطحی ارائه شده است؛ جامعه‌ای که هیچ نشانه‌ای از «گذشته افتخارآمیز» ندارد.» یا در گزارش یاد شده درباره تصویر «خانواده» در فیلم‌های جشنواره سی و ششم فیلم فجر و فاصله آن با واقعیت خانواده موجود در جامعه ایرانی چنین آمده بود: «… تصویر «خانواده» در فیلم‌های جشنواره سی و ششم، تصویری «ناقص»، «در حال اضمحلال» و با صورتی «غیرطبیعی» است و این در حالی است که مطالعات تجربی در حوزه جامعه‌شناسی خانواده چنین تصویری از خانواده ایرانی به دست نمی‌دهد.»

همچنین نگاه اجتماعی فیلم‌های سیی و ششمین جشنواره فیلم فجر با این جملات تعریف شده بود:

«… در این فیلم‌ها اغلب شاهد آسیب‌ها و مسائل اجتماعی هستیم که در سبک و سیاقی عریان و در قالب نوعی «تالیسم بسیار تکرار، نگر و بی‌انتها» ارائه شده‌اند…»

نمایشی یکسره سرد و ابدان امروز
گزارش مفصل ۱۲۷ صفحه‌ای که در روزهای پایانی سال ۱۳۹۷ از سوی «مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری» درباره آثار سی و هفتمین جشنواره فیلم فجر انتشار یافت، آذغان داشت این آثار که در سال ۱۳۹۸ برپرده سینماهای کشور می‌روند «از امروز ایران تصویری یک س‌ره سرد و سیاه دارند (و) از گذشته پیش از انقلاب خودشان را امروز غرب تصویری رمانتیک و روتوش شده دارند!»

در این گزارش که با ذکر مثال و با اشاره به جزئیات فیلم‌های مختلف جشنواره سی و هفتم، در بخش‌های متعدد به مسائل مختلف جامعه ایرانی مانند ملت و دولت، پدر، مادر، دین، عشق، آینده، امید، خانواده، اشتغال و… از نگاه این آثار پرداخته، اغلب آثار تولیدی این سینما را فاقد رویکردی مثبت و امیدوارانه و همچنین ملی و هویتمند ارزیابی کرده بود.

فی‌المثل گزارش یاد شده در بخش «ملت و دولت ایرانی» نوشت: «… ایرانی که… (این فیلم‌ها) تصویر کرده‌اند، ایرانی است که شهروندانش زیر آوار مصائب و رنج‌بار مشکلات نفس‌گیر عامل یا قربانی خشونت می‌شوند و از آلوده شدن به فساد و پول کثیف چاره‌ای ندارند.»

گزارش یاد شده تصویر «پدر و مادر ایرانی» در فیلم‌های جشنواره سی و هفتم و اکران ۹۸ را چنین شرح می‌دهد:

«… مردان و پدر ایرانی در سینمای جشنواره امسال، موجوداتی خشن، هوس باز، منحرف… که در بین فضولات انسانی دنبال کسب درآمد هستند. و (مادران) ناآگاه پدر، مدغنه جوانان، غریبه با فرزندان، غیر عقلانی، خرافاتی، خائن در امانت، هوس باز و اغواگر، منفعل، غیر کنشگر، درگیر عاشقانه‌های دوران جوانی، بی‌توجه به وظائف مادری و… هستند…»

ضمن اینکه «خانواده ایرانی» به آذغان گزارش فوق در اکثر فیلم‌های جشنواره فجر ۳۷: «از هم گسسته، فاقد کارکردهای اجتماعی، نمودی از واپس‌ماندگی و دست و پاگیر…» معرفی شده بود. این گزارش همچنین نسبت به «چشم انداز آینده» در فیلم‌های اکران سال ۱۳۹۸ ضمن اینکه تأکید نمود «سینمای ما فاقد رویای ملی است،» درباره «امید» در فیلم‌های این جشنواره نوشت:

«… بخش اعظمی از فیلم‌های به نمایش درآمده در جشنواره فجر سی و هفتم در برساخت اجتماعی ناکام می‌ماند…» همچنین این گزارش درمورد اشتغال ایرانی در فیلم‌های تولید سال ۱۳۹۷ در سال ۹۸ (سال «وقف تولید») به نمایش عمومی درآ‌م‌دند، نوشت: «… تولید و اشتغال یا با فیلم‌ها وجود ندارد یا تعلیل شده است و اگر هم فعال است، اساس و بنیانش مبتنی بر فساد، زده و پند، رشوه، قاچاق، پولشویی و… است…»!!